

*Ferdén, a vaskannacsóban,
a kormozó szilács.
Fényérzékkor
fejted meg a lelket.*

*Schräg, in der eisernen Tülle,
der blakende Span.
Am Lichtsinn
errätst du die Seele.*

*(Lennék, mint te. Lennél, mint én.
Nem álltunk
egy Passzát alatt?
Idegenek vagyunk.)*

*(Wär ich wie du. Wärest du wie ich.
Standen wir nicht
unter einem Passat?
Wir sind Fremde.)*

*A csempelapok. Rajtuk,
szorosan egymás mellett, mindkét
szívszürke nevetés:
két
falásnyi hallgatás.*

*Die Fliesen. Darauf,
dicht beieinander, die beiden
herzgrauen Lachen:
zwei
Mundvoll Schweigen.*

Aczél Géza

(BÚCSÚ)GALOPP

tétova utószinkron

21

rosszabbul aludtam mint egykor kosztolányi ráadásul zimankós télidő volt átláthatatlan fagyos köd uralta a hiányos teret ezért hiába kémleltem hosszasan a pirkadásért sóvárgó eget reszkető tónusom mögül csak a napforduló tűnt el némi méltósággal s vele egy zaklatott hét is melyet e zsúfolt fázós hónap a naptár szigorú törvényei szerint befejezett szilveszter lévén a becsapódó év is rácsikorgott zordan az öregkorra s mivel fölfelé változatlan semmit sem láttam megadón bámultam a koszosan jegesedő óra és a megdermedt időnek ebben a kietlen zugában a kihűlt erkély képe a belső zónák kontrasztos finomságával figyelmeztetett bizony megint elhagytunk egy rohanó évtizedet útban az utolsó elszámoláshoz utólag azért ez sem kis égi üzenet a panel tövéhez eközben csikorgó léptekkel vígan kurjongató részek jöttek kócos fejük fölé darabos mozdulatokkal marékszámra maradék konfettiket löktek s a különös záporban olykor révülten megálltak nekem ekkor megismert kultúrájával és töméntelen szorongásával eszembe rémlett a nemrég ránk boltozódó huszonegyedik század melynek bizonytalan matematikával évezred lett az aktuális továbbragozása gondosan kitisztítva időnket az olcsó mítoszoktól ennél többet mit érhet meg létbe vetett védtelen emberünk az árva súlyosabban örvénylő jövő hogyan jöhet utána és miközben ezeken riadt lírai hősünk tétován elmereng a sötétség mögött már óvatosan feldereng a hajnal s egy ellenmozgással rőt életed belső szemedben gyorsan lepereng még nem a zord halál csak a képzelet tanult közhelyekre

alapozva lüktető egységekbe fogja a vegetatív szintagmákat mivel a párkák fonala is tagolható s bár mindig tudat alatt maradni volna jó csak elkezdenek gyűrődni pszichédben a gyermekévek mivel a naiv szépséget utólag is megérezd hisz hiába lesz majd bevallatlanul is mozgékonyaságodnak a tisztos korlátokból elege a családi tűzhely melege még mindent visz mint ricsajos kocsmaasztalok sarkán a felhevülten kiterített durchmars anyád mélyből sugárzó szomorú szeme apád kiszolgáltatottságának férfiasan viselt kelleme s a testvér örökös konfliktusokon átívelő ragaszkodása még nincs szabadosan extrém posztmodernre váltva melyet később életednek néhány zilált szakaszában majd oly nagyon te is megkívánsz még nem zaklat föl a későbbi nagy tereket uraló örök helyhiány itt a szűk pihés fészekben még mindennek rendje és funkciója létezik talán a nemi vágyak az elsők melyek rőt tüzeikkel elfedik az áldott zsigeri szövetséget kajla kis meredezésekből épülgetni kezd valami tartósan felkavaró érdek melyre az otthon felől már nincs magyarázat először űzőgetni kezded a falusi libákat minőségjavulással alácsúszol néhány reménytelen kicsi szerelemnek a bujaság oltárán elterülnöd alsó szinten a kor képmutató szelleme még nem enged a fősvény törvényen kívüliekhez pedig nem érsz oda s még a magasztos egyetem is csak ez idő tájt kezd beindulni mint pornó iskola úgyhogy üres zsebbel az ölelésért alaposan megdolgozol közben apró hibát hibára halmozol míg csak gyorsan meg nem házasodsz mely sodrás bölcs megítélésére idővel elfogynak a reverzibilis érvek a kiságyak homályából rád gyönyörű gyerekek néznek ettől alapjaiban fordul a világ kezded fölfedezni az egzisztenciát a megélés a túlélés lekerekített kis filozófiáját melynek dicsőségére ha kell még az ármány undok kísértése sem lesz idegen csak ne maradjunk télen hidegen s ha ártatlan szájukat nyitják megetethessük az édes fiókákat most begőzölve vagy szétrúgod ezt a parazsat vagy marad lelked mélyén a megvetett alázat s mikor idővel rezignáltan visszanezel hiába látod egyikre sincs jó magyarázat különben is már régen elment a hajó talán különös szakmádba burkolózni volna jó a szakmába melynek egyik része tudomány másfelől sok benne a blöff mely konkrét eseteket megszállottan kapargatva rögtön rád köszön a hiátusokat lefedve araszolni kezdesz a művészetnek is mondott versírás felé sok nyomdafesték pedig idővel megtévesztve feledé hogy végül is kudarcokból menekülsz s hiába szánnivalóak olykor azok is kik a kánon szerint hegedülnek legfelül e gyarló relativitás nem nyújt vigaszt legszívesebben magadban bontanád a korlátokat türelem még csak lenne hozzá ám magasan a lécs vagy ajzottságod nem ér odáig vagy rúthiteltlenségbe fullad az egész írói kompetencia lassan irigyelni kezded a bolondot az önpusztítót mivel a gátlástalanság szélesen tud bennük hódítani és a kelletténél jobban gyűlölnöd kik ezt csak imitálják miként a pseudo másság mely néked alkatilag nem adatott ám idővel kihevertük ezt a lelkünkben tomboló ártó indulatot a romladozó testben terjeszkedni kezdett az egyetemes megértésnek kompromittáló magánya mikor már nem vágytál zajos terekre semmilyen irányzatos iskolába ám váratlanul vénségedre kószolgatni kezded nem mondható hogy elkapkodtad a zsigereidbe tüzesen nagy billogként égetett nyelvet túl késői felismerés hiába zavart mindig a nemzetmegváltó amatőr nyelvészkedés érzésből elkapni egy találó rímet kifacsarni botor betűhalmazból egy bölcsen tálalt etimológiát belelógni homályos ezredéveinkbe talán már ez is megér ha nem eltűzöttan némi kis lelki bibliát mielőtt nyelvedre nem lopakodnak a latin gyógyszerek zárójelentésekből silabizálva hol a határa a teremtő kedvnek melynek szűk mezsgyéjén a múlás ártalmas nedvei

megerednek a talányos apró nyirokrendszereknek forró alagútjain remélem ezzel az aprócska áthallással a tünet nem hamis miként egyedi a zord erkélyjelenet melyben fázósan kapkodom össze maroknyi életemet mely azért jóval melegebb mint ez a keserűen szinkronizált búcsúzó líra külön is zavaró hogy a mélytengeri érzések nincsenek megírva miként az asszociációknak nyelvvel követhetetlen kalandjai melyekből a biztos megérzéseknek elszáradt magjai a jégre zörögve alápotyognak mintha rögök éteri kopogását hallanám legbelül a sok régen eltemetett hiányzó halottnak búsító zenéjét a megcsöndesülő ütemeket melyek fáradtan próbálkoznának átvergődni az áthatolhatatlan ködön körben tompulni kezd az újévi öröm s alighanem a világ rövidesen hosszan lehanyatlik s míg átvillannak rajtad ezek az egymás mellé sodródott rövid-hosszú grammatikai kasznik már el is aludt a táj mivel érzékszerveid régen használhatatlanok valami furcsa ösztönből éled át a befejeződő fázós éjszakát melyre felrémlik alkatodnál fogva némi racionálisnak induló magyarázat ébredne is a gondolat ám már az elején a rácsra ráfagy végső riadt kalimpálásában keresné az egész értelmét az elme de a közhelyeken túl az utolsó szavakban már minden elmeszelve a végakarát is szájalmasan zuhan ha útban a tepsi groteszk romantika lilult ajkakkal túlzott bölcseket hebegni legfeljebb annyit egyeseket jó volt szeretni és nagyon fognak hiányozni odaát aztán érzélgős ripacsként még hátranézel hol lóg a kabát

Balaskó Ákos

CONTEXT ERROR

A srác egérre, billentyűzetre, netre tapadva.
 A lány egy kötetet lapozgat. Megunja. Lerakja.
 Tesz-vesz. Csak ácsorog. Leül. Bambul. Tébláb-közöny.
 Egy újabb este, mint a többi, túl a függönyön.

Az ablakot, vacogja, csukd be már, ezt megtehetnéd!
 (Az egyikre a sokból rányom, aztán ALT + F4.)
 Káosz az asztal, elpakolhatnál, csak egy kicsit!
 (Később egy-két poros ikonra kattint – SHIFT-DELETE.)

Van úgy, hogy nem is érzem, hogy egyáltalán szeretsz még!
 (De hát van rólunk a neten egy raklapnyi közös kép.)
 Na jó, kiléptem, elmentem, nehogy magadra vedd!
 (Persze, ha egyszer már kilép az ember, jó, ha ment.)

A lány elalszik – ahogy rendszerint – a pamlagon.
 Erről a hogynincsről kár volna többet mondanom.